

Det var ikke vores metode. Vores metode var: fuldstændigt stop for våben til Saddam Hussein; Vesten leverede våben til Saddam Hussein. Fuldstændig stop for alt det, der kunne hjælpe ham med at opbygge en kemisk industri, der kunne skabe kemiske våben; Danmark var bl.a. med til at sælge udstyr til Saddam Hussein, han kunne bruge til at opbygge kemiske lagre med. Og så støtte til alle demokratibevægelser i Irak og støtte til kurdernes kamp for deres selvstændighed; det var det, regeringen ikke ville være med til dengang. Det var det, vi sagde, det var vores metode. Man opbygger det fra neden, sådan at det demokrati, der skal vælte en diktator, bliver opbygget, og man ikke tror, man kan indføre demokrati med våben.

Jeg vil gerne spørge igen: Synes statsministeren, det er gået godt? Synes statsministeren, at den krigsindsats, statsministeren har fået os ind i sammen med George Bush, har betydet stort fremskridt, hvad angår demokrati og fred i Irak?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jeg har bestemt ikke på noget tidspunkt givet udtryk for, at situationen i Irak er tilfredsstillende, det er den jo ikke. Men det er en meget besværlig vej frem mod demokrati, fordi der er nogle fanatiske terroristgrupper, som er ude på at blokere vejen frem mod demokrati. Og det er meget tankevækkende, at onsdag efter onsdag bruger venstrefløjen mest tid på at kritisere den internationale koalition, der forsøger at skabe fred, forsøger at sikre frihed, forsøger at sikre demokrati i Irak, og meget, meget lidt tid på at kritisere de terrorister, der forsøger at blokere vejen frem mod demokrati.

Jamen det er da en kendsgerning, at jeg næsten aldrig nogen sinde hører venstrefløjen spørge til: Hvad kan vi gøre stærkere og bedre for at bekæmpe terrorisme? Jeg hører en hel masse kritik af den internationale koalition, som er der for at hjælpe almindelige irakere.

Frank Aaen (EL):

Det sidste passer heller ikke. Vi har hele tiden sagt, at den bedste og mest effektive måde at stoppe eller bremse uroen på, måden, hvorpå man kan bremse terroristerne, som er på frem-march i Irak, er at trække besættelsesstyrken ud. Det har vi sagt hele tiden, og det mener vi stadig væk.

Men nu er det altså sådan, at vi har fået en situation med mord og tortur og fangekældre, som gør, at den amerikansk støttede tidligere

ministerpræsident Allawi siger, at det, der foregår i dag, fuldt ud kan sammenlignes med det, der skete under Saddam Hussein.

Når Allawi kommer med den vurdering, får det så ikke statsministeren til at overveje: Er det klogt, det, vi har gjort, og er det klogt, det, vi fortsætter med at gøre, så længe vi fortsætter med at være der sammen med USA?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Jeg kender ikke baggrunden for tidligere premierminister Allawis udtalelser, men de skal måske ses i lyset af, der i øjeblikket er en ret heftig valgkamp i Irak, hvor han er i opposition til den siddende regering. Jeg siger, det *kan* være en baggrund for det. Det er jo sådan, det er i demokratier. Heldigvis er det jo sådan i demokratier, at der kommer sådan nogle ting frem. Men de kom ikke frem, da Saddam huserede i Bagdad. Da var det netop lukket ned i mørke fangekældre.

Det er jo det, der er skævheden i alt det her, at det, der foregik af grusomheder under Saddam, blev der ikke skrevet ret meget om, og det blev der ikke snakket ret meget om, for der var ingen, der rigtig vidste noget om det, for det var simpelt hen holdt væk fra overfladen.

Men heldigvis er det sådan, at hvis der sker noget forkert, uregelmæssigheder, krænkelser af nogle regler, i åbne, frie demokratier og i retsstat, bliver der taget hånd om det. Så kommer det frem i lyset, og så bliver de skyldige retsforfulgt. Og det synes jeg vi skal glæde os over.

Det er bestemt ikke alt, hvad der foregår i Irak, der er godt, men det er et fremskridt, at det irakiske folk er på vej mod et demokrati, hvor befolkningen bestemmer selv.

Anden næstformand (Poul Nødgaard): Så er det hr. Rune Lund som medspørger.

Rune Lund (EL):

Statsministeren har bl.a. sagt, at grundlaget for at gå i krig i Irak var ønsket om et regimeskift, og at irakerne skulle leve i frihed uden undertrykkelse. Men er det så ikke interessant at overveje, hvor vi står henne i forhold til Irak? Har vi en situation, der er værre end den, der var, da Saddam Hussein var ved magten, har vi en, der er neutral – altså sådan cirka det samme – eller har vi en situation, der er bedre?

Det må da være interessant for statsministeren at gøre sig den slags overvejelser. Hvad er statsministerens holdning? Står det værre til,